

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Jennifer Crusie

Mitte
keegi
peale
sinu

*Kas kosjasobitajast koer
suudab leida oma perenaisele
uue armastuse?*

1. peatükk

Viimane, mida Nina Askew vajas, oli Fred.

„Ma tahan kutsikat,” ütles ta Riverbendi loomade varjupaiga tækkeid täis metall-leti taga seisvale pruunis vormis naisele. „Sel- list krapsakat.”

„Krapsakat.” Naine ohkas. „Muidugi. Leiame krapsaka.” Ta viitas peaga halli metallukse poole teises leti otsas. „Siitkaudu, üks aste allapoole.”

„Hästi.” Nina lükkas oma lühikesed tumedad lokid kõrva taha, haaras käekoti ja läks edasi, olles otsustanud endale välja valida kõige elavama neljajalgse sünnipäevakingituse. Mis siis, et eile oli olnud tema neljakümnes sünnipäev. Naisterahva jaoks on nelikümmend hea iga. See tähendab vabadust. Nina jaoks vabadust oma üliambitsioonikast endisest abikaasast ja nende ülemakstud eeslinnalossist, mis sai lõpuks pärast aastast lahtiste uste põrgut müüdnud. See oli hea: nüüd oli ta sellest neetud majast pääsenud.

Ja nüüd oli ta nelikümmend. Hästi, ta rõõmustas selle üle. Lisaks kõigele oli see põhjuseks, et endale koer soetada.

Teenindaja liitus temaga ja ütles: „Siitkaudu.” Nina järgnes naisele veel ühe raske metallukseni. Ta kavatses võtta endale kutsika. Ta oli alati koera tahtnud, aga Guy polnud seda mõistnud. „Koerad ajavad karvu,” oli mees öelnud, kui Nina pakkus, et nad võiksid endale pulmakingiks koera soetada. Ta oleks pidanud teadma, et see oli olnud Märk. Aga ei, ta oli ikkagi mehega abiellunud ja kolinud sellesse disainitud mausoleumi. Ja siis oli ta veetnud viisteist aastat, toetades oma mehe karjääri, ilma koerata, majas, mida ta oli vihkama hakanud. Kuusteist aastat selles majas, kui arvestada ka seda viimast aastat lahutatud naisena ebamäärases ootuses, et maja müüdüd saaks. Aga nüüd oli tal vabadus ja oma isiklik korter ja suurepärane, kuigi ebakindel töö. Ainus, mida ta vajab, oli keegi soe ja rõõmsameelne, kes teda kodus ootaks.

Teenindaja avas ukse ja nõrk haukumine, mida Nina enne kuulnud oli, muutus pööraseks ja läbilõikavaks klähvimiseks. Ta astus betoonseintega ruumi ja peatus, hallides metallpuurides haukuvate ja tema tähelepanu püüdvate koerte poolt oma mõtetest välja raputatuna. Ta hingas kohutatult välja. „Oh jumal, see on hirmus.”

„Steriliseeri oma lemmikloomad.” Teenindaja peatus eelviimase puuri ees. „Siin nad ongi.” Ta nookas uuesti peaga. „Krap-sakad.”

Nina astus naise juurde ja piilus puuri. Kutsikad olid armsad – mingit tillukest, särasilmset, täpelist segatõugu – ronides üksteisest üle, lennates uperkuuti ja vigisedes ning haukudes. Põrgulikult üleemeelikud. Nüüd pidi ta neist ühe välja valima...

Ta läks lähemale ja vaatas peaaegu kogemata viimasesse puuri. Ja kangestus.

Selles puuris oli ainult üks koer – keskmist kasvu ja rusutud, liiga suur tema korteri ja liiga melanhoolne tema psüühika jaoks. Nina püüdis uuesti keskenduda kutsikatele, kuid millegipärast ei suutnud. Koera tumedate silmade all olid suured kotid, ta oli kühnus ja tema valget kasukat katsid justkui tohutud maksaplekid. Ta istus niiskel betoonpõrandal nagu ülekasvanud raisakotkas ja põrnitses naist haukumata, liigutamata. Koer meenutas naisele tema vanaonu Fredi, kes suri, kui naine oli kuueaastane. Talle oli onu Fred meeldinud, kuid ühel päeval oli mehe süda üles öelnud, nagu ema ütles, ja nii see läks.

„Tere,” ütles ta ja koer tõstis veidi pead. Nina kummardus ja sirutas käe läbi puurivarbade, et koera kõrvade tagant sügada. Koer vaatas teda ja sulges siis tänuhulka silmad.

„Mis tal viga on?” küsis Nina teenindajalt.

„Mitte midagi,” vastas teenindaja. „Ta on poolenisti taks ja poolenisti basset.” Ta vaatas kaarti puuri küljes. „Või siis tunneb ta, et täna on tema viimane päev.”

Nina silmad läksid suureks. „Te peate silmas...”

„Jah.” Teenindaja tõmbas käega üle kõri.

Nina vaatas tagasi koera poole. Koer vaatas kõhklevalt Nina poole, tema silmades oli surm.

Oh jumal.

Ta seisis ja lükkas juuksed kõrva taha, püüdes näida asjalik ja praktiline, pingutades, et olla asjalik ja praktiline. Tal ei olnud seda koera vaja. Ta vajab ühte õnnelikku, ülemeelikut kutsikat. See koer oli tõenäoliselt isegi oma parimatel päevadel näinud välja nagu professionaalne leinaja. Ja ta ei olnud kutsikas.

MITTE KEEGI PEALE SINU

Kõigi koerte hulgast just see.

Ta vaatas veel viimast korda koera poole ja tema juuksed langesid ettepoole, moodustades musta lakkis raami koera masendusele. Koer kallutas veidi pead, nagu oleks see tema jaoks liiga raske, ja tema kõrvad vajusid lonti.

Nina ei saanud seda koera võtta. Koer oli liiga masendunud, liiga suur, liiga vana. Naine astus sammu tagasi ja koer heitis ohatas külmale kõvale põrandale pikali, midagi lootmata, alistudes saatusesele, et keegi teda ei armasta, ja veendumusele, et hommikul ta sureb.

Nina pöördus teenindaja poole ja ütles: „Ma võtan tema.”

Talitaja kergitas kulmu. „Kas see on teie arusaam ülemeeliku-sest?”

Nina viipas kutsikate poole. „Nad kõik leiavad kodu, eks ole?”
„Tõenäoliselt.”

Nina heitis ukerdavatele pontsakatele kutsikatele veel viimase pika pilgu. Prozac* nelja käpa ja sabaga. Siis vaatas ta rusutud, üksildast koera, kes oli liiga vana, et olla ligitõmbav, kui ta seda kunagi üldse olnud oli. „Mul on selle koeraga palju ühist,” ütles ta teenindajale. „Ja peale selle, ma ei saaks enam kunagi rahulikult magada, teades, et oleksin saanud ta päästa, kuid ei teinud seda.”

Teenindaja raputas pead. „Sa ei saa neid kõiki päästa.”

„Jah, aga ma saan päästa selle ühe.” Nina kükitas koera juurde. „Kõik on korras, Fred. Ma just päästsin su tagumiku.”

Koer tõstis silmad ja põrnitses naist.

*Prozac – ravim depressiooni vastu

„Ei, ära täna mind. Mul on hea meel seda sinu heaks teha.” Nina tõusis ja järgnes mööda vahekäiku teenindajale. Selle lõpus ta pöördus ja Fred tuli lähemale, surudes oma nina puurivarbade vahele. „Hei, kõik on hästi,” hüüdis Nina. „Ma tulen tagasi kohe, kui saan su siit vabastada.”

Fred ägas ja komberdas tagasi puurisügavusse.

„Oh, jaa-jah, *sina* hakkad mind lohutama,” ütles Nina ning läks maksma ja pabereid allkirjastama.

Koer ei muutunud palju rõõmsamaks, kui teenindaja puurikukse avas ja ta uskumatult lehates välja Nina käte vahele paterdas. „Fred, sa haised,” ütles naine, tõstis koera üles ja hoidis enda vastas, öeldes endale, et tema siidkostüüm oli keemiliselt puhastatav ja see oli vähemalt pruun nagu ka suurem osa Fredist, nii et koerakarvad ei paista välja. Koer vaatas talle otsa ja naine lisas: „Ja sa kaalud terve tonni.” Koer oli tema süles surmraske, ümar ja kogukas ning enamik tema raskusest tundus koonduvat tagaossa, nii et ta vajus täiesti lonti, kui naine teda oma puusal tasakaalus püüdis hoida. Ikkagi, ükskõik kui palju ta lehkas, oli hea tunne hoida käsi tema ümber. „Ma päästsin su, Fred,” sosistas Nina koerale kõrva ja koer jõnksatas, kui naise hingeõhk teda kõditas, kannatlikult, kuid näitamata üles mingit vaimustust sündmuste sellisest pöördest.

Ta elavnes veidi, kui naine tassis ta välja maikuise päikesevalguse kätte, kuid näis pahandavat, kui Nina püüdis teda puusal tasakaalus hoida, üritades oma valge Civicu ust avada.

„Ma kavatsesin... võtta... kutsika,” ütles naine hingeldades, kui püüdis teise puusaga auto ust rohkem lahti lükata. „Ma ei kavatsenud... võtta... osaliselt bassetit... osaliselt taksi... osaliselt *tinatagumikku*.” Tal õnnestus koer istmele vinnata ja uks sulgeda, siis

MITTE KEEGI PEALE SINU

nõjatus ta vastu autot, et hinge tõmmata. Fred kiikus edasi-tagasi, kui ta ennast sinisel istmepolstril paika sättis, siis ta pöördus ja toetas nina vastu akent. „Hästi.” Nina ohkas. „Tunne ennast koduselt.”

Ta istus Civicusse ja keeras süütevõtit. Fred toetas käpad aknaseruale ja tõstis nina kõrgemale. Nina mõtles igatsevalt kutsikatest. „Sa ajad mul südame pahaks.” Ta sirutas üle koera ja hakkas akent lahti kerima. „Ära välja hüppa. Nii on sul lihtsalt parem.”

Nina hääle peale Fred pöördus ja kui naine endiselt aknalingi kallal pusis, vaatas talle sügavalt silma. Naise käsi peatus lingil ja ta vaatas ainiti neisse soojadesse pruunidesse sügavikesse. Fred oli tõepoolest armas koer. Muidugi ei olnud ta särtsakas. Tema olukorras oleks ka naine ise ettevaatlik olnud. Koer ei teadnud temast midagi. Tema ei teadnud midagi sellest, kus koer varem olnud oli. Võib-olla olid tema eelmised omanikud teda halvasti kohelnud. See polnud tähtis. Tähtis oli, et ta vajab armastust. Igaüks vajab armastust. Isegi tema ise vajab armastust. Ja nüüd oli tal Fred.

Fred.

Nina sulges silmad. Kohutav. Tal oli Fred. Isegi tema parim sõber hakkab arvama, et ta on põrunud. „*Kelle* sa ostsid?” küsib Charity ja kui ta näeb keskealist rõhutud ja väsinud Fredi, hakkab ta... Nina vaatas uuesti Fredi kannatlikesse pruunidesse silmadesse ja tundis häbi. „Kõik on korras, Fred.” Ta silitas koera pead. „Sa oled nüüd minu koer. Kõik on hästi.”

Fred kohtas naise pilku, ajas selja sirgu ja sirutus naise poole, tõmmates tal märja keelega lõuast otsmikuni üle näo...